

Йовка. — Ти ще се грижишъ повечко ; ще гледашъ — —

Мара. — Тогава — — като си знаела по-добрѣ би било —

Йовка — Да не се отбивамъ, на ли?

Мара — Шомъ този край е билъ —

Йовка. — Права си. Но азъ не мислѣхъ тѣй. Нали толкова пѣти съмъ идвала. До сега азъ мълчахъ. Ако и ти не бѣ настоявала азъ пакъ. — —

Мара. — Да и азъ съмъ виновна, но — А ти на мое мѣсто какво би сторила?

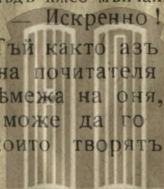
Йовка — Азъ !

Мара — Не би ли ми показала вратата веднага.

Йовка. — Слѣдъ кѣсо мълчание. Не !

Мара — Не ? — Искренно !

Йовка. — Тѣй както азъ обичамъ и както схващамъ отношенията на почитателя къмъ художника ; както чувствувамъ стрѣмежа на оня, който разбира възвишеното, а самъ не може да го въплоти и блѣнува по силнитѣ, по-ония, които творятъ и сж ясновидци — — както —

Мълчание.

Йовка — Става и махва ржѣ.

Мара — Защо замлѣкна ? Изкажи се ! Ти никога не си била тѣй откровена — —

Йовка — Да, азъ обичамъ, азъ любя силно, беззавѣтно ; но не тѣй, че да похищавамъ. Азъ обичамъ и чрѣзъ обичѣта си, азъ диря пѣтекитѣ, по които може да се издигне духа. Азъ обичамъ не тлѣнното, а безсмъртното. И мисля, че съ това азъ не отнимамъ никому нищо.

Мара. — А той ! А ако той не разбере това и обикне онова, което е тлѣнно ?

Йовка. — Самоувѣрена, съ просвѣтление на ясновидецъ, горда прѣдъ себе си. Ето защо азъ трѣбва да си трѣгна още днесъ. Съсрѣдоточена. Това ми се налага ! Азъ не дойдохъ да руша, а да съзидамъ.